

Sygn. akt II UK 160/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku L. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Ł.R. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 czerwca 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, III Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2011 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty socjalnej. Na podstawie opinii biegłych przyjęto, że ubezpieczony, który nie może wykonywać jedynie prac wymagających sprawności obu kończyn górnych, jest osobą częściowo niezdolną do pracy, w związku z czym nie spełnia warunku przewidzianego w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, została oparta na

obydwu podstawach kasacyjnych. Skarżący zarzucił naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej w związku z art. 12 ust. 1 i 2 i art. 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.) przez przyjęcie, że mimo znacznego stopnia niepełnosprawności i braku kwalifikacji do pracy umysłowej jest niezdolny do pracy tylko częściowo. Ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 286 k.p.c. przez odstąpienie przez sądy obu instancji od wyegzekwowania od biegłych odpowiedzi na pytania zawarte w piśmie procesowym z 20 grudnia 2011 r. i uniemożliwienie tym samym wydania pełnej, jasnej i nadającej się do merytorycznej weryfikacji opinii; art. 290 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego; art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c. przez uznanie opinii biegłych za jasne, rzetelne i wyczerpujące, mimo pominięcia w ich treści jakichkolwiek odniesień do orzeczenia o stopniu niepełnosprawności oraz art. 227 k.p.c. przez włączenie do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia okoliczności zaistniałych wiele miesięcy po wydaniu decyzji i wyroku Sądu pierwszej instancji, dotyczących zdobycia dyplomu inżyniera.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do rozstrzygnięcia, czy na gruncie art. 12 ust. 1 i 2 oraz art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalenie zachowania częściowej zdolności do pracy osoby, legitymującej się jednocześnie orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności wymaga wskazania rodzaju pracy, którą osoba ta – uwzględniając jej wiek i poziom kwalifikacji – może wykonywać poza pracą w zakładach pracy chronionej.

Skarżący podniósł ponadto, że skarga jest oczywiście usprawiedliwiona, a wydany wyrok jest dla niego rażąco krzywdzący i jako taki nieakceptowalny społecznie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jednoczesne występowanie w sprawie zagadnienia prawnego, określonego jako istotne, oraz ze względu na oczywistą zasadność skargi. Przyczyną wniesienia skargi uczynił problem niemający znaczenia jurydycznego, a odnoszący się wyłącznie do oceny stanu faktycznego sprawy, który – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej, zatem wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne argumenty.

Nie bez znaczenia jest także to, że skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa wątpliwości wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).